

kladu příslušející a u státních pokladen splatné, jsou vydány zvláštní všeobecné předpisy v nařízení min. práv a financí ze dne 24. října 1897, čís. 251 ř. zák. V rozhodnutí čís. 7281 bylo též dovozeno, že nelze na poměry založené udělením podpory podle zákonů čís. 100/1921, 45/1922, 35/1923 a 58/1924 vztahovati předpis § 46 zákona ze dne 7. dubna 1927, čís. 44 sb. z. a n., ve kterémžto předpisu jest jen ohledně podpor podle tohoto zákona udělených ustanoveno, že poměry tím založené nejsou občanskými právními věcmi a že jsou tudíž spory mezi státem a vlastníkem domu vystaveného s podporou podle tohoto zákona vyloučeny z pořadu práva. Z týchž důvodů nelze v případě, o nějž tuto jde, použití předpisu § 46 zák. ze dne 28. března 1928, čís. 43 sb. z. a n., kterýžto předpis má též obsah jako § 46 zák. čís. 44/1927. K vývočům dovolacího rekursu se podotýká, že vzhledem k výstavbě zákonů o stavebním ruchu a vzhledem k jich intenci, by osoby, jimž se podpory podle těchto zákonů dostalo, věděly, na čem jsou, nelze dovozovati, že výrazem »zavazovati se« nelze rozuměti založení závazků po rozumu soukromého práva hmotného. Stačí odkázati na redakci § 29 zákona čís. 45/1922 oproti doslovu § 32 zák. čís. 100/1921. V zákoně čís. 45/1922 k rozptýlení obav osob podpořených bylo výslovně řečeno, že »záruka« státu záleží v tom, že se stát zavazuje věřiteli a též dlužníku. Proto poměr založený podporou podle prvních čtyř zákonů o podpoře stavebního ruchu nelze stotožňovati s udílením podpory v nezaměstnanosti, s udílením koncese a s přiřčením podobných práv, jak stěžovatel míní. Stěžovatel poukazuje na to, že prý by bylo protimyslným, aby určité poměry na základě prvních čtyř zákonů byly soukromoprávní a na základě dalších dvou veřejnoprávní. Avšak z toho, co uvedeno, jest patrné, že nelze v §§ 46 těchto dvou zákonů spatřovati zákonný výklad starších zákonů o stavebním ruchu.

Čís. 8808.

Do srovnalých usnesení nižších soudů v otázce přiznání náhradního nároku podle § 222 ex. ř., jest přípustným dovolací rekurs (§ 239, třetí odstavec, ex. ř.).

Přiznání náhradního nároku podle § 222 ex. ř. předpokládá, že pohledávka věřitele nepoměrně uspokojeného z dražebního výtěžku v čase dražby ještě vázne na neprodaných nemovitostech (na podílech nemovitosti).

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 121/29.)

Při exekučním prodeji $\frac{3}{7}$ zavazené nemovitosti došla plného uspokojení pohledávka knihovního věřitele Václava Sch-a. Návrh banky A., by jí byl přiznán a zajištěn náhradní nárok na neprodaných $\frac{4}{7}$ nemovitosti v pořadí pohledávky Václava Sch-a po případě v běžném pořadí, soud první stolice zamítl. Rekursní soud napadené usne-

sení potvrdil. D ů v o d y: Především se poukazuje na to, že jak bylo již v usnesení ze dne 10. února 1926 uvedeno, pohledávka, která jest zapsána na celé nemovitosti, vázne na jednotlivém podílu jako simultánní hypotéka, ano nic jiného nebylo v knize pozemkové zapsáno (§ 238 ex. ř.). Správně jest, že pohledávky Václava Sch-a vázly na celé nemovitosti vložky čís. 362, aniž tyto pohledávky byly rozděleny na jednotlivé podíly spolumajitelů. Nyní však bylo vymazáno pod čís. 100, 103 a 108 této vložky na základě kvitance a prohlášení o výmazu zástavní právo ohledně dílčích částek pohledávky Václava Sch-a, a to ohledně podílů náležejících Růženě L-ové, Barboře P-ové, Františce L-ové a Bertě H-ové; tyto dílčí částky tvořily čtyři sedminy celé pohledávky, při čemž se připomíná, že se toto vtělení vztahovalo na čtyři sedminy podílů shora uvedených spolumajitelů. Toto knihovní vtělení není jasné. Neboť, měly-li býti shora uvedené čtyři sedminy podílů propuštěny následkem zaplacení částky, která na tyto čtyři sedminy připadla, ze zástavního závazku, mělo se to státi jiným způsobem, totiž tak, že ohledně těchto čtyř sedmin podílů byl by vtělen vklad výmazu práva zástavního pro celou pohledávku Václava Sch-a, při čemž právo zástavní ohledně ostatních tří sedmin podílů by zůstalo nedotčené, a to, kdyby nebylo jinak navrženo, celou částkou této pohledávky. Tento správný postup nebyl dodržen, ačkoli byl zamýšlen podle kvitance a prohlášení o výmazu, neboť podle kvitance a prohlášení o výmazu ze dne 31. prosince 1923 a 1. dubna 1924, které byly vystaveny Barboře P-ové a Bertě H-ové, potvrzuje Václav Sch., že obdržel od těchto osob sedminu své pohledávky, která připadá na sedminu podílu těchto osob, podle kvitance a prohlášení o výmazu ze dne 18. ledna 1924 potvrzuje Václav Sch., že vázne na sedmině podílu náležejícího Františce L-ové právo zástavní pro sedminu jeho pohledávek. I kdyby byl možným názor na základě nejasného znění návrhu na výmaz a usnesení o výmazu, že shora uvedené čtyři sedminy podílů nebyly propuštěny ze zástavního závazku celé pohledávky Václava Sch-a, nutno proti tomu poukázati k tomu, že tento názor o vtělení věc nevyjasní. Neboť placení shora uvedených čtyř osob způsobilo beze vší pochyby zmenšení celé pohledávky Václava Sch-a, které se, když se vtělení přesně vykládá, vztahovalo jen na čtyry sedminy podílů těchto osob, které však jako skutečné placení přišlo k dobru všem spolumajitelům nemovitosti, takže omezení práva zástavního na čtyry sedminy by nemělo praktického významu oproti ručení ostatních tří sedmin a bylo by z tohoto důvodu nesrozumitelné. K vůli úplnosti se uvádí, že poznamenání obligatorních nároků spolumajitelů mezi sebou není předmětem knihovního vtělení. Podle § 216 a násl. ex. ř. jest přihlížeti při rozdělení jen ke skutečným pohledávkám a nárokům. K nároku, kterého bylo nabyto v důvěře ve veřejnou knihu, jest přihlížeti v dražebním řízení jen potud, pokud ho bylo nabyto před dražebním řízením. Nároky, které povstaly teprve za exekučního řízení, tudíž i náhradní nárok podle § 222 ex. ř., nemohou býti odůvodněny důvěrou ve veřejnou knihu, nýbrž mohou býti odůvodněny jen skutečnou podstatou věci. Bylo proto v projednávaném případě zjistiti, zda čtyři sedminy podílů shora uvedených osob byly

propuštěny ze zástavního závazku, čili nic. Rekursní soud zjišťuje, že na základě shora uvedených listin, jichž opisy byly obstarány ze sbírky listin pozemkové knihy, jest dokázáno, že Václav Sch. propustil shora uvedené čtyry sedminy podílů ze zástavního závazku. To souhlasí i s tím, že Václav Sch. ve spisech E V 1126/23 ve svých stížnostech výslovně uvádí, že propustil shora uvedené čtyry sedminy podílů ze zástavního závazku. Následkem toho omezil úvěrní ústav svůj náhradní nárok ve spisech E V 1126/23 na ostatní tři sedminy podílů a žádal náhradní nárok jen ze sedminy podílu Anny N-ové, na které se Václav Sch. nehojil. Ježto se z těchto důvodů i Václav Sch., i úvěrní ústav nemohli náhradním nárokem hojiti ze čtyř sedmin podílů nevydražených, nebyla stěžovatelka stížena uplatňováním práva zástavního Václavem Sch-em a úvěrním ústavem do nevydražených čtyř sedmin podílů. Náhradní nárok podle § 222 ex. ř. není tudíž opodstatněn, ježto čtyři sedminy podílů neručily za pohledávku Václava Sch-a simultáně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest podle § 239 třetí odstavec ex. ř. přípustný, ale není důvodný. Sama rekurentka uznává, že přiznání náhradního nároku po rozumu § 222 ex. ř. předpokládá, že pohledávka věřitele z dražebního výtěžku nepoměrně uspokojeného v čase dražby ještě vážne na nemovitostech, pokud se týče na podílech nemovitostí neprodaných, ale marně snaží se dolíčiti, že tomu vsutku tak bylo. Stačí v této příčině odkázati k tomu, co zjistil rekursní soud z kvitancí a prohlášení o výmazu v napadeném usnesení blíže označených a z exekučního spisu E V 1126/23. Z toho správně vyvodil rekursní soud, jak sluší rozuměti knihovním zápisům pod pol. čís. 100, 103 a 108 knihovní vložky čís. 362. Je-li tomu tak, byla pohledávka Václava Sch-a, pokud vážla na neprodaných čtyřech sedminách nemovitosti vložka čís. 362 knihovně vymazána již před dražbou, a byl tudíž stěžovatelčin návrh na přiznání náhradního nároku zamítnut právem. Že Václav Sch. svou vůli jasněji neprojevil úmyslně, nebylo v prvé stolici tvrzeno (posudek bývalého nejvyššího soudu vídeňského k § 520 c. ř. s. bod 3), a, že úvěrní ústav omezil svůj náhradní nárok jen na ostatní tři sedminy nemovitosti a žádal náhradní nárok jen z jedné sedminy Anny N-ové, třebas by to pokládala rekurentka pro sebe za bezvýznamné, svědčí přece jen o tom, že nižší soudy zápisům, o něž jde, rozuměly správně.

Čís. 8809.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, pověřivší notáře odhadem, a prvnímu soudu uloženo, by provedl odhad sám, není notář oprávněn si stěžovati.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 130/29.)